

Pranciškau, Dievo žmogau, Meilės prince, nepalik mūsų našlaičiais...

Spalio 4-oji – šventojo Pranciškaus Asyžiečio gimtadienis. Siūlome jums pranciškono Nerijaus Čepulio svarstymus apie šventąjį, kurio įkurtam ordinui jis priklauso.

Pranciškau, Dievo žmogau, Mažasis prince, Asyžiaus kilnūs elgeta, nepalik mūsų našlaičiais, aplankyk mus bent retkarčiais, bent rudenį kaip liūdnas paskutinis saulės spindulys, kaip pageltęs savo medį paliekantis lapas, kaip vėsi ramybė, persmelkianti giedrą orą. Mes, mažesnieji rudens broliai, kreipiamės į tave, rudens karalių, ir prašome išmokyti mus mylėti taip tyliai, kukliai ir liūdnai, kaip mokėjai tu.

Juk atkeliavai tu į šį pasaulį tą asyžietiška nuostabų rugsėjo vakarą, išvydai subrandintą saulę, ir ji tavęs neišgąsdino, neapakino, kaip tai daro kaitrus pavasario ar vasaros ugninis kamuolys. Vos gimęs, tu patekai į elegišką pasaulį, todėl taip gerai supranti tuos, kurie nepaliauja ilgėtis, svajoti ir rymoti be triukšmo, be ovacijų ir be aplodismentų. Tu - Kalno pamokslo žmogus. Tu - tylus džiaugsmas, tu - giedras skausmas.

O ar pameni, kaip sunku tau buvo ant Vernos kalno, pliaupė lietus, sieloje buvo dar niūčiau. Rodės, niekam nebebuvai reikalingas, visi nuo tavęs nusigręžė. O gal tai buvo tik tavo tamsa bandomos sielos atspindys. Jauteisi visiškai ir niekada nesuprastas, nemylėtas, nepriimtas, nelauktas. Tu buvai kitoks, nes visada siekai išlikti savimi. Nemokėjai pataikauti. Vaidinti ir veidmainiauti tiesiog nesugebėjai. Bet ar tikrai buvai apleistas ant Vernos kalno? O ištikimasis Leonas? O keturios tavo gyvenimo ir lemties moterys, kurios širdyje visada laistė savo ašaromis tavo kojas, šluostė jas plaukais ir bučiavo? Mažutė Klara iš meilės tau ir Viešpačiui, kurį atrado tavo veide, visą savo gyvenimą pasiryžo skursti ir melstis, kad tik pasiliktų arčiau tavęs. Jakobina niekada nepaliovė budėjusi, pasirengusi bet kada ir bet kur pasaldinti tavo karčias akimirkas – ji tau kepė pyragaičius. Tavo motina – ji visada buvo šalia, ji kėlėsi ir gulė, džiaugėsi ir kentėjo, ji sapnavo ir negalėjo niekaip užmigti kartu su tavim. Na ir pagaliau tavo mylimiausioji, ta su kuria susižadėjai, kuriai likai ištikimas iki galo ir kuri tavęs niekuomet neišdavė – ilgesingoji ponija Skurstis. Ji buvo su tavimi. Tu tikrai likai ne vienas. Buvome ten ir mes, kuriuos tu dar tik nešiojai savo įščiose. Buvome ir jautėme tą patį. Beje, prisimink, juk buvo rugsėjis...

Ir galiausiai išėjai nugalėtojas. Atlaikei, nepasitraukei, ir Viešpats padovanojo tau savojo liūdesio dėl pasaulio nusigręžimo žymes – stigmatas. Juk pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė. Galiausiai tu nurimai, supratęs, jog tavo nerimas dėl to, kad ne visiškai save išpildei, kad nesi toks tobulas, kaip norėtum, yra niekis prieš jausmą, kad vis dėlto viskas yra patikimose rankose.

Ir iškeliavai vėlgi rudenį, kai tą spalio vakarą tvyrojo toks ilgesys, jog širdį atrodo, kiaurai vėrė. Ir tu buvai laimingas. Jaunystėje tu tiek daug norėjai, tiek daug siekėi. Niekas neišsipildė. Viskas liko tik jaunystės vizijos.

Ir vis dėlto tą spalio trečiąją tu buvai ramus ir gerai nusiteikęs, nes mylėjai ir pasijutai mylimas. Draugai buvo šalia, Sužadėtinė šalia, juk ir mes buvome ir tebesame šalia, Viešpats šalia. Iškeliavai iš čia nuogas, kaip ir atkeliavai. Nei turtų, nei titulų, nei šlovės, nei kvailos tuštybės, nei to, ką palieki po savęs, ten nepasiimsi. Skurstis, Tikėjimas ir Viltis lydi tik nuoguosius ir tik iki durų. O pro duris drauge įeina tik Meilė...

